

Provinent d'Alacant: Cota Zero

D Joan Vicent ALIAGA
uns anys ençà, l'organització d'exposicions col·lectives de pintura i escultura s'ha convertit en un fet irrefrenable. Tot-hom vol presentar el panorama artístic de la seua ciutat o del seu país, i en molts casos la possibilitat de naufragar es converteix en realitat. De tota manera, sempre sembla important avaluar aquests tipus de riscs i, en aquest sentit, el muntatge de «Cota Zero» és perfectament vàlid.

La sala Parpalló l'ha rebut en les acaballes de la temporada, després de re-

córrer Alacant, Madrid i Sevilla, com anteriorment va fer amb «Recién Pintado», un intent bastant més modest que el que avui presentem.

A «Cota Cero» podem veure magnífics artistes, com ara José María Sicilia, Miquel Barceló, Miguel Ángel Campano i José Manuel Brotó; també hi ha artistes d'interès, com és el cas de García Sevilla, i, inclús, artistes d'una gran categoria que, dissortadament, hi han estat mal representats, amb una obra d'irregular qualitat; el cas d'un dels més sorprenents pintors dels darrers cinc

anys, Guillermo Pérez-Villalta, n'és un exemple.

De la resta, encara és una mica prompte per a fer-se una idea precisa, tanmateix, algunes individualitats, com Maria Gómez (amb un tríptic bastant fluix), semblen prometre moltíssim.

En anomenar tots aquests artistes, qualsevol persona mínimament interessada per aquest tipus de qüestions es preguntarà on s'amaga la novetat de l'exposició, ja que la majoria d'aquests pintors són ben coneguts i han participat ja en altres exposicions que pretenien mostrar el panorama de la jove pintura espanyola.

És cert que no hi ha cap sorpresa, perquè alguns dels artistes seleccionats que no hem citat encara poques coses tenen a oferir, almenys de moment. Això,

és clar, no lleva a l'organitzador el dret a fer ús dels seus gustos personals i a triar allò que més li agrada.

Allò que ja no sembla tan clar són les pretensions altives que llegim al catàleg, quan intenta comparar els nostres artistes amb tot el que es fa a l'estranger, d'una manera massa mimètica. És evident que els pintors espanyols no viuen aïllats, però moltes vegades una excessiva transposició del que es crea fora amb la realitat íntima i personal de cada artista d'ací pot semblar exagerada. I que quede clar, en el món de l'art les fronteres són ben borroses i les nacionalitats es desdibuixen, però «Cota Cero» vol volar més alt. Esperem que aquest vol no farà que caiga després en un profund precipici. ¡Bona sort!

Nació valenciana

Una ànima pia, fraterna, m'ha fet a mans, per al meu entreteniment i la meua educació, un grapat de pamflets mensuals a multicòpia. El paperets porten per títol «Nació Valenciana», *Bolletí* de l'ENV. Tenia curiositat per saber què podrien dir i escriure els representants d'un «nacionalisme valencià» tan valencià que no vol ser absolutament res més. D'aquells, suposava jo, que, per ser tan valencians i tan patriotes, devien ser igualment enemics de Catalunya i d'Espanya. Em feia, ho confesse, una certa il·lusió perversa: aquests no són els blavers típics, no són AP, no són UV, critiquen el PSOE per massa centralista, i tot això. ¿Què en pot eixir? ¿Qui sap si algun dia ens podrem entendre!

Amb tal remota esperança, supere penosament l'ortografia quasi il·legible dels textos, supere barbarismes, supere la sintaxi incoherent.

Supere la baixa grolleria de les pàgines d'humor dedicades regularment al rector Lapiedra, a Pujol, a Fuster, i això ja és superar molt. Em costa més de superar la misèria ideològica, i la banalitat i la pobresa d'expressió. Deu ser, pense, que són gent que llegeix poc. Potser, em dic, són bons patriotes, però pateixen ignorància insalvable. Potser els hem de perdonar, perquè no saben què

El punt de Mira--

diuen ni com. Potser he de seguir la torturant lectura, a veure com resolen el problema d'haver d'estar contra tot.

Il·lusió vana, perquè no estan contra tot, només contra una cosa. Vejam: «Yo soc una espanyola de València. Aço es lo que tenim que defendre per damunt de totes les coses... València per a que siga independent com a València i que sols depenga d'Espanya tenim que plantejar-se l'idea de que tenim que lluitar per tot lo valencià i deixar de costat lo que nos ve del Nord. Abans es, dia: Quan el mal ve d'Almansa. Ara es diu: Quan el mal ve del Nord a tots nos fot.» Suppose que vostés ho entenen, a pesar de la sintaxi. Aclarit el dubte. Llàstima. No sé per què, abans de llegir «Nació Valenciana» havia arribat a pensar-hi amb una certa simpatia. Vés a saber per quina fosca raó...

Joan F. Mira